

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Siyam

Pagbubunyag ng Tatlong Paghipo ng Anghel sa Pangitain ni Daniel: Isang Propetikong Pahayag

Jeff Pippenger
2024-03-26

Sa ikasampung kabanata si Daniel ay hinipo nang tatlong ulit, at ang tatlong paghipong iyon ay tumutugma sa tatlong pagkakataong personal na naranasan ni Daniel ang “mareh,” pangitain. Ang una at huling pagpapakita ay kay Gabriel, ang sugo ng Pahayag ni Jesu-Cristo. Si Gabriel ang siyang kumukuha ng mensahe mula kay Cristo, na ibinigay sa Kanya ng Ama, at inihahatid iyon sa propeta, na siyang magsusugo nito sa mga iglesia.

Ngunit ipakikita ko sa iyo yaong nakatala sa Kasulatan ng katotohanan; at walang sinumang naninindigang kasama ko sa mga bagay na ito, maliban si Michael, na inyong prinsiphe. Daniel 10:21.

Nalalaman ni Gabriel na siya ay isang nilikhang nilalang, at ito ang dahilan kung bakit tahasang sinabihan niya si Juan na huwag siyang sambahin sa Aklat ng Pahayag.

At ako’y nagpatirapa sa kanyang mga paa upang siya’y sambahin. At sinabi niya sa akin, Huwag mong gawin iyan: ako’y kapwa lingkod mo at ng iyong mga kapatid na nagtataglay ng patotoo ni Jesus: sambahin mo ang Diyos: sapagkat ang patotoo ni Jesus ay ang diwa ng propesiya. Apocalipsis 19:10.

Samakatuwid, dapat maunawaan ng mag-aaral ng propesiya na ang dahilan kung bakit ipinahahayag ni Gabriel na walang sinumang nakahihigit sa kaniya kaugnay ng kung ano ang “nakatala sa kasulatan ng katotohanan” ay may tiyak na layuning propetiko. Kapag kaniyang tinutukoy na tanging si Cristo lamang ang umuunawa sa mga Kasulatan nang higit kaysa sa kaniya, kinikilala niya si Cristo bilang “Miguel na inyong prinsiphe”. Ngunit si Miguel ay hindi lamang isang prinsiphe; siya ang arkanghel.

Gayunma’y ang arkanghel na si Miguel, nang makipagtalos sa diyablo tungkol sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magharap laban sa kaniya ng mapanlibak na sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka nawa ng Panginoon. Jude 7.

Samakatuwid, ang tatlong paghipong iyon ay pawang paghipo ng anghel, at sa tatlong pagkakataon na naranasan ni Daniel ang pangitaing “mareh,” iyon ay mula sa anghel. Sa ikatlong pagkakataong hinipo si Daniel, ito ay upang siya’y palakas, sapagkat nauna rito, sa ikalawang paghipo, nawala ang kaniyang lakas.

At muling dumating ang isang tulad sa anyo ng lalaki at hinipo ako, at pinalakas niya ako, at sinabi, O lalaking lubhang minamahal, huwag kang matakot: kapayapaan nawa ang sumaiyo; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya’y nakapagsalita sa akin, ako’y lumakas,

at sinabi ko, Magsalita ang aking panginoon; sapagkat pinalakas mo ako. Nang magkagayo'y sinabi niya, Nalalaman mo ba kung bakit ako naparito sa iyo? at ngayo'y babalik ako upang makipaglaban sa prinsipeng ng Persia; at sa pag-alis ko, narito, darating ang prinsipeng ng Gresya. Daniel 10:18-20.

Ipinaaalala ni Gabriel kay Daniel na siya ay “naparito upang ipaunawa” kay Daniel “kung ano ang mangyayari sa iyong bayan sa mga huling araw,” nang tanungin niya si Daniel kung “nalalaman mo ba kung bakit ako naparito sa iyo?” Kaayon ng kaniyang itinuro kay Daniel tungkol sa mga huling araw, saka ipinahayag ni Gabriel na siya ay “babalik upang makipaglaban sa prinsipeng ng Persia: at pagka ako'y nakaalis na, narito, ang prinsipeng ng Grecia ay darating.” Pagkatapos, sinimulan niya ang makahulagang salaysay ng kabanata labing-isa, na naglalarawan kung ano ang sasapit sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa mga huling araw. Ang makahulagang salaysay na iyon ay inilalagay sa konteksto ng pakikipaglaban sa “prinsipeng ng Persia” at sa “prinsipeng ng Grecia”.

Ang tunay na pagitan sa kasaysayan nina Ciro ang Dakila at Alejandro ang Dakila ay mahigit sa dalawang daang taon. Ngunit sa dakilang lindol sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis, ang mga panghuling kaganapan ay nagaganap nang mabilis, at sa sandaling masakop ng huwad na hari sa hilaga ang ikaanim na kaharian, ang ikapitong kaharian, ang sampung hari, na kinakatawan ng Gresya, ay agad na sumasang-ayon na ibigay ang kanilang kaharian sa hayop.

Sa isang antas, ang pangitain na “mareh” ay ginamit nang pitong ulit sa ikasampung kabanata ng Daniel. Tinalakay na natin ang apat sa pitong paggamit na iyon, at natukoy na ang unang pagtukoy ay yaong pagkilala ni Daniel na bago ang ikatlong taon ni Ciro ay naunawaan na ni Daniel ang pangitain. Sa sumunod na tatlong pagtukoy, ang tatlong paghipo sa bawat pangitain ay tumutukoy sa karanasan ni Daniel habang siya ay nagigising mula sa pagdadalamhati ng dalawampu't isang araw. Ang kaniyang pagkamulat ng muling pagkabuhay ay nakaayos ayon sa tatlong-hakbang na proseso ng walang hanggang ebanghelyo, at ang tatlong hakbang ay kinakatawanan ng mga anghel, bagaman ang ikalawang hakbang ay si Michael na arkanghel, na Siya ring nagbangon kay Moises mula sa kamatayan, at naglipat sa kaniya sa langit.

Ang iba pang tatlong pagkakataon na matatagpuan ang salitang “vision” sa ikasampung kabanata ay hindi ang “mareh,” kundi ang “marah.” Ang “marah” ay ang pambabaing anyo ng “mareh.” Ang kahulugan nito ay isang pangitain, at sa paraang sanhi ay isang “salamin” o “looking-glass.” Ang susi sa kahulugan nito ay na ito ay “causative.” Ito ang pangitain ng “the appearance,” ngunit naiiba ito sa kasarian nito, kaya't kinikilala ang ibang mensaheng propetiko. Gaya ng ipinahihiwatig ng depinisyon nitong “salamin,” yaong mga nakakakita ng pangitain ay nakakakita ng isang uri ng repleksiyon. Ito ang sangkap ng salita na “causative.” Ang depinisyon ng isang salitang causative sa konteksto ng “marah” ay malalim.

Ang salitang "causative" ay may kaugnayan sa konsepto ng pagsasanhi o sa kilos ng pagpapangyari ng isang bagay. Sa lingguwistika, partikular sa morpolohiya ng pandiwa, ang anyong causative ay isang konstruksiyong panggramatika na nagpapahiwatig na ang simuno ng pandiwa ay nagsasanhi sa ibang tao o bagay na isagawa ang kilos na inilalarawan ng pandiwa.

Halimbawa, sa Ingles, ang pandiwang "to read" ay nagiging causative kapag sinasabi natin ang "to make someone read." Dito, ang simuno ay nagsasanhi sa ibang tao na isagawa ang kilos ng pagbabasa.

Ipinahihiwatig ng anyong pasanhi na ang simuno ang may pananagutan sa pagpapangyari ng kilos na inilalarawan ng pandiwa. Ang "causative" ay tumutukoy sa paraan kung paano isinasanhi o pinangyayari ang isang kilos o pangyayari. Sa tatlong pagkakataong ginamit ni Daniel ang salitang Hebreo na "marah," ang pangitaing minamasdan ay nagiging sanhi upang ang tagamasid ay mabago at maging wangis ng kaniyang minamasdan.

At nang ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel; noon ay itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at narito, isang lalaking nakadamit ng lino, na ang kaniyang baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz: ang kaniyang katawan naman ay gaya ng berilo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng anyo (mareh) ng kidlat, at ang kaniyang mga mata ay gaya ng mga ilawang apoy, at ang kaniyang mga bisig at ang kaniyang mga paa ay gaya ng kulay ng kinintab na tanso, at ang tinig ng kaniyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan. At ako, si Daniel, lamang ang nakakita ng pangitain (marah): sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain (marah); ngunit isang matinding pangininginig ang sumapit sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang magtago. Kaya't naiwan akong mag-isa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito (marah), at walang natirang kalakasan sa akin: sapagkat ang aking kaanyuan ay nabaligtad sa akin tungo sa kabulukan, at wala akong napanatiling kalakasan. Gayunman ay narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita: at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, ako'y nasa malalim na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. Daniel 10:4-9.

Sa katapusan ng dalawampu't isang araw ng pagluluksa, na sa mga huling araw ay tumutugma sa tatlo't kalahating araw na ang dalawang saksi ay patay sa lansangan, biglang ipinakita kay Daniel ang anyo ni Cristo, at ang kaniyang anyo ay "gaya ng anyo (mareh) ng kidlat." Ang pangyayaring iyon, sa katapusan ng tatlo't kalahating araw ng ikalabing-isang kabanata ng Apocalipsis, ay nagbubunga ng isang paghihiwalay, sapagkat "ang mga lalaking kasama" ni Daniel ay [hindi nakakita] ng pangitain (marah); kundi isang malaking pangininginig ang bumagsak sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang ikubli ang kanilang sarili. Kaya nga si Daniel "ay naiwan na nag-iisa," ngunit "ang mga lalaking kasama ko ay [hindi pinakitaan] ng pangitain (marah); kundi isang malaking pangininginig ang bumagsak sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang ikubli ang kanilang sarili".

Ang pangitaing nakita ni Daniel samantalang siya'y nag-iisa ay ang pangitaing pambabae at nakapagsasanhi, na siyang bumago kay Daniel upang maging wangis ng pangitain. Ang pagbabagong-anyo ay naisakatuparan sa pamamagitan ng pagkapawi ng lakas-tao ni Daniel, at ng pagkabago ng kanyang kagandahang-anyo tungo sa kabulukan.

Ang mismong laman na tinatahanan ng kaluluwa at kung saan ito kumikilos ay pag-aari ng Panginoon. Wala tayong karapatang pabayaang alinmang bahagi ng buhay na makinarya. Bawat bahagi ng buhay na organismo ay pag-aari ng Panginoon. Ang kaalaman ukol sa ating sariling pisikal na organismo ay nararapat magturo sa atin na ang bawat sangkap ay gumanap

ng paglilingkod sa Diyos, bilang kasangkapan ng katuwiran.

Tanging ang Diyos lamang ang makasusupil sa kapalaluan ng puso ng tao. Hindi natin maililigtas ang ating sarili. Hindi natin mapangyayari sa ating sarili ang muling pagsilang. Sa mga hukuman ng langit ay walang awit na aawitin, "Sa akin na umibig sa aking sarili, at naghugas sa aking sarili, at tumubos sa aking sarili; mapasa akin ang kaluwalhatian at karangalan, ang pagpapala at ang papuri." Ngunit ito ang pangunahing himig ng awit na inaaawit ng marami rito sa sanlibutang ito. Hindi nila nalalaman kung ano ang kahulugan ng maging maamo at mababang-loob sa puso; at hindi nila ibig itong malaman, kung maaari nila itong maiwasan. Ang buong ebanghelyo ay nasasaklaw sa pagkatuto kay Cristo, sa Kanyang kaamuan at kababaan.

"Ano ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya? Ito ang gawa ng Diyos sa paglalagay ng kaluwalhatian ng tao sa alabok, at sa paggawa para sa tao ng yaong wala sa kaniyang kapangyarihan na gawin para sa kaniyang sarili." Mga Patotoo para sa mga Ministro, 456.

Ang karanasan ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya ay ang gawa ng Diyos na inilugmok sa alabok ang kaluwalhatian ng tao. Ang pangitaing nagbunsod sa mga lalaking kasama ni Daniel na magsitakas ay ang "causative" na pambabaeng pangitain ng pagpapakita ni Cristo, at agad pagkaraan na ang sariling-katuwiran ni Daniel ay inilugmok sa alabok, inilapat ang tatlong anghelikong paghipo na sa bandang huli'y nagbigay-kapangyarihan kay Daniel upang dalhin ang mensahe.

Noong 1888, bumaba ang makapangyarihang anghel dala ang mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, na ipinahayag ng mga Elder na sina Jones at Waggoner. Ang mismong anghel na iyon ay muling bumaba noong Setyembre 11, 2001, taglay ang gayon ding mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya. Iyon ang naging tandang-simula ng pagseselyo sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Sa pagtatapos ng pagseselyo sa isandaan at apatnapu't apat na libo, inuulit ang mensahe sa pasimula, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Noong Agosto 11, 1840, ang mismong anghel na iyon ay bumaba at sinimulan ang tatlong hakbang na natupad mula 1840 hanggang 1844. Ang tatlong hakbang na iyon ay nagsimula sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel noong Agosto 11, 1840, sa pagdating ng ikalawang anghel noong Abril 19, 1844, at sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayang iyon ay naging paunang paglalarawan ng pagbaba ng una sa tatlong anghel noong Setyembre 11, 2001, na sinundan ng pagdating ng ikalawang anghel sa pagkabigo noong Hulyo 18, 2020, at magtatapos sa pagdating ng ikatlong anghel sa panahon ng nalalapit na batas sa Linggo.

Sa wakas ng kasaysayang iyon, kapag bumababa si Miguel upang muling buhayin sina Moises at Elias matapos ang tatlo't kalahating araw ng kamatayan sa mga lansangan, gaya ng kinakatawan sa Apocalipsis, kabanata labing-isa, at gaya rin ng kinakatawan ng dalawampu't isang araw ng pagdadalamhati ni Daniel, muling bumababa si Cristo. Una, inihaharap Niya ang pangitain ng Kanyang kaluwalhatian, ang pangitaing inilulugmok sa alabok ang kaluwalhatian ng tao at

nagdudulot ng pagkakahiwalay. Pagkalugmok ni Daniel sa alabok, at matapos mabago si Daniel sa pamamagitan ng pagmamasid sa “nagpapasanhi” na pambabaeng pangitain, siya ay hinipo ni Gabriel sa unang pagkakataon at itinindig sa kanyang nangangatog na mga paa.

Pagkatapos ay bumaba si Miguel na Arkanghel upang “muling buhayin si Moises” at hinipo si Daniel sa ikalawang pagkakataon, at iniwan siyang walang lakas sapagkat napangibabawan siya ng katotohanang tunay ngang nakikipag-usap siya sa kaniyang Panginoon. Pagkatapos ay dumating si Gabriel at hinipo siya sa ikatlong pagkakataon, at pinalakas siya para sa gawain bilang watawat sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang tatlong paghipo ay mga sagisag ng tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat, bagaman naganap ang mga iyon sa iisang araw.

Kasama sa karanasan ng unang anghel ang pagpapakita ni Cristo na gaya ng kidlat, ang “causative” na pangitain na naghihiwalay, at ang unang paghipo na nagbabangon kay Daniel mula sa alabok ng kaniyang makataong kaluwalhatian. Ang unang anghel ay nagtataglay ng lahat ng tatlong hakbang na kasama sa una, sapagkat kinakatawan nito ang unang mensahe. Hindi nagkataon lamang na naitala ang unang paghipo sa mga talatang SIYAM hanggang LABING-ISA.

Gayunma’y narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita; at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, nahulog ako sa malalim na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. At, narito, may isang kamay na humipo sa akin, na itinindig ako sa aking mga tuhod at sa mga palad ng aking mga kamay. At sinabi niya sa akin, O Daniel, lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang sinasabi ko sa iyo, at tumindig ka nang tuwid; sapagkat sa iyo ako ngayo’y sinugo. At nang maipahayag niya ang salitang ito sa akin, ako’y tumindig na nanginginig. Daniel 10:9-11.

Ang karanasan ng ikalawang paghipo, na isinagawa mismo ni Cristo, ay binabago si Daniel mula sa pagiging di-makapagsalita tungo sa kakayahang makipag-usap sa kaniyang Panginoon. Sa ikalawang paghipo, si Daniel ay walang hininga, kaya dito siya’y kinakatawan bilang nasa yugto ng unang mensahe ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu’t pito.

At nang masabi niya sa akin ang gayong mga salita, ibinaba ko ang aking mukha sa lupa, at ako’y hindi makapagsalita. At, narito, isang tulad sa wangis ng mga anak ng tao ang humipo sa aking mga labi; saka ko binuksan ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa nakatayo sa harap ko, O panginoon ko, dahil sa pangitain ay dumagsa sa akin ang aking mga dalamhati, at wala na akong natitirang lakas. Sapagkat paano makikipag-usap ang lingkod nitong aking panginoon sa aking panginoon? sapagkat sa ganang akin, pagdaka’y wala nang natirang lakas sa akin, ni wala man akong natitirang hininga. Daniel 10:15-17.

Sa ikalawang pahayag ni Ezekiel, isang mensahe mula sa apat na hangin ay ihihinga sa mga buto, upang sila’y mabuhay at tumindig bilang isang makapangyarihang hukbo. Ang pagbibigay-kapangyarihan sa hukbong iyon ay kinakatawan ng ikatlong paghipo.

At muling may dumating at humipo sa akin ang isa na gaya ng anyo ng tao, at pinalakas niya ako, at sinabi, O lalaking lubhang minamahal, huwag kang matakot: sumaiyo ang kapayapaan; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya’y nakapagsalita sa akin, ako’y pinalakas, at sinabi ko, Magsalita nawa ang aking panginoon; sapagka’t pinalakas mo ako. Nang

magkagayo'y sinabi niya, Nalalaman mo ba kung bakit ako naparito sa iyo? at ngayo'y babalik ako upang makipaglaban sa prinsipeng ng Persia; at pagka ako'y nakaalis, narito, darating ang prinsipeng ng Gresya. Nguni't ipapakita ko sa iyo ang nakatala sa kasulatan ng katotohanan; at walang sinumang tumitindig na kasama ko sa mga bagay na ito, kundi si Miguel na inyong prinsipeng. Ako man, nang unang taon ni Dario na taga-Media, ako mismo'y tumindig upang patibayin at palakasin siya. At ngayo'y ipapakita ko sa iyo ang katotohanan. Narito, may titindig pang tatlong hari sa Persia; at ang ikaapat ay magiging higit na mayaman kaysa sa kanilang lahat; at sa pamamagitan ng kaniyang lakas dahil sa kaniyang mga kayamanan ay kaniyang pupukawin ang lahat laban sa kaharian ng Gresya. Daniel 10:18-11:2.

Ang mensaheng nagbibigay-buhay sa dalawang saksi sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito ay ang mensahe ng Islam ng ikatlong kaabahan, datapuwa't sunod sa sunod, ang mensaheng kinikilala ni Gabriel sa paglalarawan kay Michael na ibinabangon si Moises at inaakyat siya sa langit bilang isang watawat, ay ang mensahe ng huling pangulo ng Estados Unidos. Ito ang mensahe ng ikaanim na pangulo (ang sungay na Republikano) na pinaslang noong 2020, gaya ng tunay na sungay na Protestante. Sa salaysay ni Daniel, ang pagkabuhay na mag-uli mula sa mga araw ng pagluluksa para sa tunay na sungay na Protestante ay humantong sa pagkakakilanlan ng pagkabuhay na mag-uli ng sungay na Republikano.

Pitong ulit sa ikasampung kabanata ng Daniel, ang salitang “pangitain” o “anyong nakikita” ay ginamit. Ang pitong pagtukoy na iyon ay ipinakilala ng iisang salitang Hebreo, maliban na sa tatlo sa mga pagkakataong iyon ang salita ay nasa anyong pambabae at sa iba pang apat ay nasa anyong panlalaki. Yamang ang pito ay bilang ng kasakdalan, at ang pinagsamang tatlo at apat na nagiging pito ay isang pangunahing katangian ng aklat ng Apocalipsis, kung saan ang huling tatlo sa pitong iglesia, at ang huling tatlo sa pitong tatak, at ang huling tatlo sa pitong trumpeta ay hayagang itinatangi mula sa unang apat.

Ang Aklat ni Daniel at ang Aklat ng Pahayag ay iisang aklat, at sa ganitong diwa, si Daniel at si Juan ay iisang sagisag ng huling araw. Ang pangitain hinggil kay Cristo sa ikasampung kabanata ay siya ring pangitain hinggil kay Cristo sa unang kabanata ng Pahayag.

Sa unang kabanata ng Pahayag, narinig ni Juan ang isang tinig sa kanyang likuran at lumingon upang makita ang nagsasalita.

Ako ay nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli: Ang nakikita mo, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Apocalipsis 1:10, 11.

Maging ang tatlong paghipo sa Daniel kabanata sampu, o ang gayunding pangitain sa kabanata isa ng Apocalipsis, o ang dalawang mensahe ng Ezekiel sa kabanata tatlumpu't pito, o ang paghipo kay Isaias ng baga mula sa ibabaw ng dambana, ang karanasang ito ay nagpapakilala sa pagbibigay-kapangyarihan sa panghuling mensahe ng babala, at ang mensaheng iyon ay nagsisimula sa pagkabuhay na mag-uli ng dalawang saksi noong Hulyo ng 2023. Sina Daniel,

Juan, Ezekiel, at Isaias ay pawang kumakatawan sa isang mensahero na nakaririnig ng “tinig” mula sa “mga dating landas” sa kaniyang likuran, na nagtatanong, “sino ang aking susuguin?” Kapag tumugon ang mensaherong iyon, “narito ako, suguin mo ako,” siya ay pinalalakas at itinataas ang kaniyang tinig, gaya ng isang sumisigaw sa ilang. “Ang may pakinig, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia.”

Ipagpapatuloy namin ang pag-aaral na ito sa aming susunod na artikulo.

Sa pagkakataong bagong inilarawan, ipinagkaloob ng anghel na si Gabriel kay Daniel ang lahat ng aral na kaya niyang tanggapin noon. Subalit pagkaraan ng ilang taon, ninais ng propeta na matuto pa hinggil sa mga paksang hindi pa lubos na naipaliwanag, at muli niyang itinuon ang sarili sa paghahanap ng liwanag at karunungan mula sa Diyos. “Nang mga araw na yaon, ako, si Daniel, ay nagdalamhati sa loob ng tatlong buong linggo. Wala akong kinain na masarap na tinapay, ni pumasok sa aking bibig ang karne ni alak, ni hindi man ako nagpahid ng langis.... Nang magkagayo’y itinaas ko ang aking mga mata, at tumingin, at narito, may isang lalaking nararamtan ng lino, na ang kanyang baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz. Ang kanyang katawan ay gaya ng batong berilo, at ang kanyang mukha ay gaya ng anyo ng kidlat, at ang kanyang mga mata ay gaya ng mga lampara ng apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa ay tulad sa kulay ng pinakintab na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan” (Daniel 10:2-6).

Ang paglalarawang ito ay kahalintulad ng ibinigay ni Juan nang mahayag sa kanya si Cristo sa pulo ng Patmos. Walang iba kundi ang Anak ng Diyos ang nagpakita kay Daniel. Ang ating Panginoon ay dumarating kasama ang isa pang sugong makalangit upang ituro kay Daniel kung ano ang magaganap sa mga huling araw.

Ang mga dakilang katotohanang inihayag ng Manunubos ng sanlibutan ay para sa mga humahanap ng katotohanan na tulad ng paghahanap sa mga nakatagong kayamanan. Si Daniel ay matanda na. Ang kaniyang buhay ay nagdaan sa gitna ng mga pang-akit ng isang paganong palasyo, ang kaniyang isipan ay abala sa mga gawain ng isang dakilang imperyo. Gayon man, ipinagsantabi niya ang lahat ng ito upang pighatiin ang kaniyang kaluluwa sa harap ng Diyos, at hanapin ang kaalaman ng mga layunin ng Kataas-taasan. At bilang tugon sa kaniyang mga pagsusumamo, ang liwanag mula sa mga bulwagan ng langit ay ipinabatid para sa mga mabubuhay sa mga huling araw. Gaano nga, kung gayo’n, kasigasigan ang dapat nating ilaan sa paghahanap sa Diyos, upang buksan Niya ang ating pang-unawa sa mga katotohanang ipinahatid sa atin mula sa langit.

'Ako, si Daniel, lamang ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding pangangatog ang sumapit sa kanila, anupat sila'y nagsitakbuhan upang magkubli.... At wala nang natirang lakas sa akin: sapagkat ang aking kagandahang-anyo ay nagbago sa akin at naging kasiraan, at wala akong natirang lakas' (mga talata 7, 8). Ang lahat ng tunay na pinabanal ay magkakaroon ng kahalintulad na karanasan. Kung mas malinaw ang kanilang pananaw sa kadakilaan, kaluwalhatian, at kasakdalan ni Cristo, lalong maliwanag nilang makikita ang sarili nilang kahinaan at di-kasakdalan. Hindi sila magkakaroon ng hilig na mag-angkin ng isang likas na walang kasalanan; ang anumang sa sarili nilang paningin ay waring matuwid at kaaya-aya ay, sa

paghahambing sa kadalisan at kaluwalhatian ni Cristo, lilitaw lamang na di-karapat-dapat at may pagkabulok. Kapag ang mga tao ay hiwalay sa Diyos, kapag napakalabo ng kanilang pananaw kay Cristo, saka nila sinasabi, 'Ako'y walang kasalanan; ako'y pinabanal.'

Ngayo'y nagpakita si Gabriel sa propeta, at ganito ang kaniyang wika sa kaniya: "O Daniel, lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang sinasabi ko sa iyo, at tumayo ka nang tuwid; sapagkat sa iyo ako ngayo'y sinugo." At nang masabi niya sa akin ang salitang ito, ako'y tumayo na nanginginig. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, "Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula sa unang araw na ipinasiya mo sa iyong puso na umunawa at magpakababa sa harap ng iyong Diyos, ang iyong mga salita ay dininig, at ako'y naparito dahil sa iyong mga salita" (talata 11, 12).

Anong dakilang karangalan ang ipinamalas kay Daniel ng Kamahalan ng Langit! Pinaginhawa Niya ang Kanyang nanginginig na lingkod at tinitiyak sa kanya na ang kanyang panalangin ay dininig sa langit. Bilang tugon sa masidhing panalanging iyon, isinugo ang anghel na si Gabriel upang antigin ang puso ng hari ng Persia. Pinaglabanan ng monarka ang mga udyok ng Espiritu ng Diyos sa loob ng tatlong linggo samantalang si Daniel ay nag-aayuno at nananalangin, ngunit ang Prinsipe ng Langit, ang Arkanghel, si Miguel, ay isinugo upang ibaling ang puso ng matigas ang loob na hari upang gumawa ng isang tiyak na hakbang bilang pagtugon sa panalangin ni Daniel.

'At nang maipahayag niya sa akin ang gayong mga salita, itinungo ko ang aking mukha sa lupa, at ako'y napipi. At, narito, isang gaya ng anyo ng mga anak ng tao ay humipo sa aking mga labi.... At sinabi, O lalaking lubhang minamahal, huwag kang matakot: sumaiyo nawa ang kapayapaan; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya'y nakapagsalita sa akin, ako'y lumakas, at sinabi, Magsalita nawa ang aking Panginoon; sapagka't pinalakas mo ako' (mga talata 15-19). Napakadakila ng banal na kaluwalhatianang inihayag kay Daniel anupa't hindi niya matitiis ang tanawin. Kaya't tinakpan ng sugo ng langit ang kaningningan ng kaniyang presensiya at nagpakita sa propeta bilang 'isa na gaya ng anyo ng mga anak ng tao' (talata 16). Sa pamamagitan ng kaniyang banal na kapangyarihan ay pinalakas niya ang lalaking ito na tapat at may pananampalataya, upang marinig ang mensaheng ipinadala sa kaniya mula sa Diyos.

Si Daniel ay isang masugid na lingkod ng Kataas-taasan. Ang kaniyang mahabang buhay ay hitik sa mararangal na gawa ng paglilingkod para sa kaniyang Panginoon. Ang kalinisan ng kaniyang pagkatao at ang hindi natitinag na katapatan ay kapantay lamang ng kaniyang kababaang-loob ng puso at ng kaniyang pagbabagbag-loob sa harap ng Diyos. Muli naming sinasabi: ang buhay ni Daniel ay isang kinasihang halimbawa ng tunay na pagpapabanal. Sanctified Life, 49-52.